

Mijn nieuwe leven

Nieuw Caledonië, 3 januari

Hyacinthe

‘Mam, kunnen we morgen teruggaan?’ vroegen onze jongste twee kinderen met een brede lach. Het was onze eerste keer bij een adventistische bijeenkomst. Een vriendin had ons uitgenodigd, dus om niet onbeleefd te lijken waren we gegaan. We hadden de folders al eerder in de brievenbus gezien, maar hadden niet de intentie om naar de bijeenkomsten te gaan. Voordat we van huis gingen, zeiden mijn man Bruno en ik tegen elkaar: ‘We gaan gewoon even luisteren, verder niets.’ Maar er gebeurde iets onverwachts. Onze kinderen zagen hun vrienden bij de bijeenkomst en maakten zelfs een paar nieuwe vrienden. Ze vonden het geweldig.

Na de bijeenkomst bleven we nog even en dronken van de warme kruidenthee terwijl we met een paar vriendelijke mensen spraken. Zij vertelden ons hoe hun leven veranderd was doordat ze God hadden leren kennen en nodigden ons uit om terug te komen.

De dagen gingen voorbij en we bezochten meer bijeenkomsten. Onze kinderen genoten van de preken van de predikant. Soms leek het alsof ze helemaal niet luisterden, maar naderhand hadden ze altijd een paar opmerkingen over wat ze geleerd hadden. Ze vonden de boodschap over hoe God de wereld had gemaakt met alle prachtige dingen in de natuur geweldig.

Ik werd zelf ook geraakt. Het koor zong krachtige liederen die tranen in mijn ogen brachten. De predikant hamerde er steeds op dat we niet moesten geloven omdat hij bepaalde dingen had gezegd; hij wilde dat we zelf de Bijbel gingen lezen om onze kennis te vergroten. Dat beviel me wel. Ook al ging ik voorheen ook naar de kerk en bad ik vaak, toch voelde wat we hier leerden anders en bijzonder.

Op een dag, tijdens de tweede week, vroeg de predikant of er mensen aanwezig waren die graag gedoopt wilden worden. Tot onze verrassing zei onze zoon: ‘Mam, pap, ik wil graag gedoopt worden.’ We waren uitermate verbaasd. Wij probeerden nog steeds de dingen beter te begrijpen, maar zijn jonge hart was gewoon vol enthousiasme om God te leren kennen. Ik vertelde hem dat gedoopt worden iets anders was dan een chocoladereep kopen in de winkel, dat het een belangrijke beslissing was. Maar ik realiseerde me ook dat ik niet in zijn hart kon kijken, zoals God dat kan.

God werkte ook aan mijn hart, maar ik voelde me nog niet waardig genoeg om gedoopt te worden. Toen de predikant opnieuw vroeg wie er gedoopt wilde worden, wilde ik opstaan, maar ik kon me niet bewegen. Ik voelde me niet ‘rein’ genoeg. Die avond bad en hilde ik in eenzaamheid. ‘Heer, wat moet ik doen? Ik wil graag gedoopt worden.’ Terwijl ik met God sprak, kwam er een vredig gevoel over me en wist ik dat ik er klaar voor was om gedoopt te worden.

De volgende ochtend stopte ik een witte jurk en een handdoek in mijn tas. Ik gaf mijn man een kus – hij ging met de oudere kinderen op een boottocht – en ging vervolgens met onze jongste zoons en een neef en nicht op weg naar de kerk. Ik zat alleen tijdens de dienst en tranen stroomden langs mijn wangen. Een ouder echtpaar zag me zitten en kwam vriendelijk naar me toe. ‘Ik laat me dopen,’ begon ik, ‘maar niemand in mijn gezin weet ervan.’ Ze gaven me een flinke knuffel en ik voelde me meteen beter. Toen de predikant de mensen die gedoopt wilden worden naar voren riep, stond ik op. Terwijl ik naar voren liep, hilde ik, maar niet van verdriet. Mijn hart stroomde over van liefde voor Jezus. Mijn kinderen sprongen op en neer van blijdschap toen ze zagen dat ik me liet dopen. Ze knuffelden me intens toen ik uit het water kwam.

Ver weg op zee voelde mijn man iets bewegen in zijn hart. Ik had hem niets verteld over mijn beslissing, maar hij keerde zich naar onze zoons en zei: 'Mama wordt gedoopt.' Sinds die dag ben ik gegroeid in mijn geloof. Ik hou ervan om naar de kerk te gaan en mijn Bijbel te bestuderen in de sabbatschool. Ik hoop dat op een dag mijn hele gezin gedoopt zal zijn. Ik ben Jezus dankbaar voor de echtgenoot die Hij me heeft gegeven. Hij weerhoudt me er niet van om de sabbat te vieren. Onlangs vroeg ik hem: 'Wat denk jij over God?' Hij zei: 'Ik voel me een christen, ik geloof in Jezus, en jouw geloof bemoedigt me.' Ik probeer mijn leven zo in te richten dat anderen aan mij kunnen zien hoe God is, door mijn handelingen, woorden en liefde.

Jouw bijdrage aan de dertiende sabbat, ook bekend als het zendingsproject van het kwartaal, zal een eeuwige invloed hebben op de levens van mensen zoals Hyacinthe. Het helpt bij het realiseren van een centrum van invloed in Wallis. Dit zal adventisten helpen bruggen van begrip te bouwen en vriendschappen te ontwikkelen met de mensen in het zendingsgebied van Nieuw-Caledonië.

De God van mijn opa

Nieuw Caledonië , 10 januari

Stanislas

Stanislas groeide op in een christelijk gezin met een rijkdom aan cultuur, geloof en traditie. Hij was de tweede van acht kinderen en zijn vroegste herinneringen waren vol van liefde en het ritme van het gezinsleven. Maar er kwam een einde aan het gelukkige leven van het gezin toen zijn vader stierf bij een auto-ongeluk. De moeder van Stanislas was destijds in verwachting van zijn jongste broer. Het was voor haar niet mogelijk om alleen voor haar gezin te zorgen, dus de kinderen werden naar opa en oma gestuurd. Daar maakte Stanislas voor het eerst kennis met diepe geestelijke devotie. Iedere ochtend werd hij wakker met de geur van een brandende kaars en zijn grootouders die op hun knieën in gebed waren. Zijn opa was een trouwe werker voor de kerk en had zijn leven in dienst van God gesteld.

Toch begon Stanislas zichzelf vragen te stellen: *Als God goed is, waarom moet een diepgelovig iemand zoals mijn opa dan zo lijden?* Die stille twijfel zou blijven knagen in de jaren die volgden. Tegen de tijd dat hij een tiener was, was Stanislas ver verwijderd geraakt van zijn wortels. Hij begon met roken, drinken en zelfs stelen. Wat was begonnen als een kleine daad van rebellie dreigde uit te monden in een gevaarlijke criminele leefstijl. Hij raakte betrokken bij overvallen, autodiefstal en de handel in drugs. De straat leerde hem nieuwe regels kennen, vooral dat alleen de sterksten het konden redden.

Op een avond veranderde alles. Dronken achter het stuur van een gestolen auto hoorde Stanislas ineens een stem in zijn binnenste. ‘Waar ben je mee bezig? Wil je op deze manier je leven blijven leiden?’ Geschokt realiseerde hij zich dat hij niet op deze manier door kon gaan. De volgende ochtend besloot hij de criminaliteit achter zich te laten en opnieuw te beginnen. Hij keerde terug naar zijn geboortegrond om zijn leven op de rails te krijgen. Het was niet gemakkelijk. Het kostte Stanislas anderhalf jaar, maar hij was vastbesloten. Toen hij achttien jaar was, meldde hij zich aan voor het leger, voltooide de training en vond uiteindelijk vast werk.

Later ontmoette hij een vrouw met wie hij een relatie kreeg en ze bouwden een gezamenlijk leven op. Ze kregen twee kinderen en voor een tijdje ging alles prima. Maar oude wonden en onverwerkte pijn begonnen naar de oppervlakte te komen. Het veroorzaakte spanning in de relatie en uiteindelijk besloten ze uit elkaar te gaan. Niet veel later belde de vader van de vrouw met Stanislas om te vragen de relatie een tweede kans te geven. Hij stemde in zonder te weten wat hij ervan moest verwachten.

Zijn partner was opgegroeid in een adventistisch gezin. Ze ging niet regelmatig naar de kerk, maar las nog wel dagelijks in haar Bijbel. Op een dag zei ze tegen Stanislas: ‘Ik wil weer naar de kerk.’ ‘Waarom niet?’ was de reactie van Stanislas. ‘Ik heb alles al geprobeerd, dus misschien is het tijd om Jezus ook eens te proberen.’ Ze begon de kerk te bezoeken op sabbat en Stanislas ging op zondag naar de gemeente. Soms ging ze met hem mee, maar hij ging nooit mee naar de Adventkerk. Toch ontdekte hij dat er iets was veranderd. Ze was rustiger en blijer. Er kwam een vrede over haar die hij niet kon verklaren.

Op een dag vroeg hij haar: ‘Waarom ben je steeds de hele dag in de kerk? Mijn kerk is met een paar uur klaar.’ Ze lachte en zei: ‘Ga eens met me mee, dan begrijp je het beter.’ Hij stemde toe en die eerste sabbat in de Adventkerk werd een keerpunt. De boodschap raakte hem op een manier die hij niet had verwacht. Hij begreep Jezus nog niet helemaal, maar er begon zich iets te roeren in zijn binnenste. De predikant bood aan Bijbelstudies te beginnen met hem en Stanislas stemde toe. Door de Bijbel te lezen vond hij antwoorden op vragen die hem sinds zijn kindertijd achtervolgd hadden. Het beeld van

God dat door twijfel beschadigd was geraakt, begon zich te herstellen. Hij realiseerde zich dat dezelfde stem die hij destijds in de gestolen auto had gehoord, nu opnieuw tot hem sprak via de Bijbel.

Op een avond, na de Bijbelstudie, richtte hij zich tot zijn vrouw en zei: 'Ik denk dat ik geloof. Eindelijk begrijp ik wat het betekent om te geloven.' Niet veel later trouwden ze en werden ze samen gedoopt. Twee jaar later begon Stanislas een studie aan de adventistische universiteit in Fiji en behaalde daar zijn diploma in de theologie. Tegenwoordig is hij predikant op Nieuw Caledonië, hetzelfde eiland waar zijn reis begon. Nu dient hij de God van zijn opa, niet vanwege traditie, maar uit overtuiging, liefde en een persoonlijke relatie met Christus.

Jouw bijdrage aan de dertiende sabbat, ook bekend als het zendingsproject van het kwartaal, zal een eeuwige invloed hebben op de levens van mensen zoals predikant Stanislas Weneguei. Het helpt in het realiseren van een centrum van invloed in Wallis. Dit zal adventisten helpen bruggen van begrip te bouwen en vriendschappen te ontwikkelen met de mensen in het zendingsgebied van Nieuw Caledonië.

Het keerpunt

Nieuw Caledonië , 17 januari

Draikolo

Draikolo woont op het tropische eiland Lifou. Het maakt deel uit van het Franse overzeese gebied Nieuw-Caledonië in de noordelijke Stille Oceaan. Draikolo komt uit een klein stamdorpje genaamd Hnathalo en is de jongste van twaalf kinderen uit een groot, liefdevol christelijk gezin. Van jongs af aan ging hij naar de kerk en volgde hij religieuze tradities. Maar toen hij een tiener werd, veranderde er iets. De geneugten van de wereld en de invloed van vrienden begonnen hem in een andere richting te trekken. Tijdens de middelbare school begon hij keuzes te maken waarvan hij wist dat ze in Gods ogen verkeerd waren. Draikolo stopte met school in zijn tweede jaar en gleed langzaam maar zeker steeds dieper weg in een leven van verslaving. Hij begon met het gebruik van sigaretten, cannabis en alcohol. Wat begon als nieuwsgierigheid, veranderde al snel in een levensstijl. Zijn dagen waren gevuld met werelds plezier en zijn nachten werden overschaduwd door spijt. Hoe meer hij probeerde de leegte in zijn hart te vullen, hoe meer hij zich verloren voelde. Diep vanbinnen voelde hij dat er iets miste.

Als volwassene sloot hij zich aan bij een kleine gebedsgroep. Hij wist niet precies wat hij zocht, maar hij wist wel dat hij meer nodig had dan wat de wereld te bieden had. Hij had mensen vertrouwd, maar zij hadden hem teleurgesteld. Nu wilde hij proberen op God te vertrouwen. Op een zondag na de kerkdienst vroeg Draikolo of iemand een Bijbel had. Het duurde even, maar uiteindelijk vond hij er een en begon hij die zelf te lezen. In het begin begreep hij niet helemaal wat hij las, maar iets bleef hem naar de bladzijden trekken. Hij wilde meer weten over Jezus. Hoe meer hij las, hoe meer hij zocht. Hij begon met anderen over Jezus te praten, ook al werd dat niet altijd goed ontvangen. Op een dag sloeg een leraar hem hard omdat hij vragen stelde over de Bijbel, maar zelfs dat kon hem niet tegenhouden. Thuis bleef hij Gods Woord lezen, op zoek naar de waarheid. Toen gebeurde er op een dag iets onverwachts. Een familielid die zevendedagsadventist was, nodigde Draikolo uit een reeks evangelisatiebijeenkomsten bij te wonen. Draikolo besloot te gaan, en die beslissing veranderde zijn leven.

Tijdens de bijeenkomsten hoorde hij boodschappen rechtstreeks uit de Bijbel, duidelijk, krachtig en vol liefde. Hij leerde Jezus kennen als zijn persoonlijke Verlosser, niet alleen als een ver figuur uit zijn kindertijd. Hij ontdekte de waarheid over de sabbat en begon deze te houden als een heilige rustdag, zoals de Bijbel leert. Draikolo voelde de heilige Geest in zijn hart werken en hem oproepen zijn oude leven achter zich te laten en Jezus volledig te volgen. Met de steun van vriendelijke voorgangers en kerkleden besloot hij zijn leven volledig aan God te geven. Op 19 juni 2019 werd hij gedoopt. Het was een dag van vrijheid. Maar daar hield de reis niet op. Jaren van verslaving hadden hun tol geëist van Draikolo's lichaam en geest. Hij was nog steeds in behandeling en op weg naar genezing. Maar er was nu iets anders: Draikolo hoefde het niet alleen te doen. God had hem niet alleen bevrijd van zijn verslavingen, maar Hij had hem ook vergeven. Hij had de ketenen verbroken die hem zo lang hadden vastgehouden. Wat eens onmogelijk leek, was werkelijkheid geworden. 'Al deze dingen zijn onmogelijk voor de mens,' zegt hij, 'maar mogelijk voor God.'

Tegenwoordig is de jongeman die eens verslaafd was aan drugs, vol van vertrouwen op Gods Woord. Hij leest zijn Bijbel dagelijks en hij vindt het geweldig het goede nieuws te delen met de mensen om hem heen. Vooral degenen die dezelfde worstelingen doormaken als die hij eens doormaakte hebben zijn bijzondere aandacht. Het leven van Draikolo heeft een nieuwe wending gekregen. Hij heeft weer een doel in zijn leven en zijn motto zegt alles: 'Vertrouw op God.'

Hartelijk dank voor je trouwe bijdrage aan de collecte van de dertiende sabbat. Het heeft een eeuwige impact op het leven van mensen zoals Draikolo. Jouw gulle gift zal helpen bij de bouw van een centrum van invloed in Wallis, dat adventisten zal helpen bruggen van begrip en vriendschap op te bouwen met mensen in het zendingsgebied van Nieuw-Caledonië.

Hier geen mislukkeling

Vanuatu, 24 januari

John

Mijn naam is John en ik kom van een klein eiland genaamd Maskelyne, voor de kust van Vanuatu. Vanuatu is een kleine eilandstaatje in de Stille Zuidzee. Ik groeide op te midden van de glinsterende zee en weelderige regenwouden. Ik ging net als de andere kinderen naar school, maar vond het niet leuk. Ik was geen goede leerling. Sterker nog, ik haalde de slechtste cijfers van mijn klas. Mijn vader wist dat ik niet van school hield, maar hij had toch een simpele droom voor me. Hij zei: 'Maak gewoon groep zes af. Leer je naam lezen en schrijven. Dat is genoeg.'

In groep zes was er een dag die ik nooit zal vergeten. We maakten een toets. Mijn juf keek naar mijn papier en zuchtte. 'John, je zult nooit veranderen,' zei ze. 'Je verspilt het geld van je ouders. Je hebt geen doel.' Toen gooide ze mijn boeken uit het raam en zei tegen mijn klasgenoten dat ze me moesten uitlachen. Ik moest naar buiten rennen om mijn boeken op te rapen terwijl iedereen toekeek. Dat moment brak er iets in me. Ik voelde me waardeloos. Maar diep van binnen zei iets me dat ik niet moest opgeven. Later dat jaar grapte een klasgenoot: 'John, als je zakt voor je examens en op het eiland blijft, huur ik je in om voor me te vissen.' Ik glimlachte, maar wist dat ik zo'n leven niet wilde. Ik wilde meer.

Op een dag gaf mijn oudere broer, die zevendedagsadventist was geworden, me een Bijbelvers om te leren: 'Houd de sabbat in ere als een heilige dag' (Exodus 20:8). Dat vers veranderde iets in me. Toen ik dertien was, hield een bezoekende adventistische predikant bijeenkomsten op ons eiland. Ik ging erheen en zijn woorden raakten me diep. Ik besloot me te laten dopen. Vóór de doop bad de predikant: 'Heer, gebruik deze jongeman alstublieft in uw dienst.' Na het overlijden van mijn vader werd het leven moeilijker. Maar mijn kerkfamilie hielp me. En ik begon hen te helpen met kleine dingen, zoals het wieden van de kerktuin en het luiden van de kerkklok. Later werd ik diaken en vervolgens ouderling. In 2001 verhuisde ik naar een ander deel van Vanuatu. Ik sloot me aan bij een adventistische kerk en werd lid van een zanggroep. Ik deelde mijn geloof via muziek. Zingen was mijn manier van preken. Ik was geen spreker, maar als ik zong, voelde ik me vol leven.

Op een dag ging ik terug naar mijn eiland. Een predikant daar nodigde me uit deel te nemen aan een reeks bijeenkomsten. Ik zong elke avond psalmen. Op een middag vroeg hij me het graf van Norman Wiles te bezoeken, de zendeling die als eerste de adventistische boodschap naar onze kusten bracht. Bij het graf bad ik: 'God, ik wil ook zendeling worden.' Ik wist niet echt wat een zendeling was, maar ik wilde mensen helpen Jezus te leren kennen. Later had ik een droom. Ik leerde dat God wilde dat ik naar Torres ging, een eilandengroep waar geen adventisten woonden. Ik had geen geld en kende daar niemand, maar ik bad: 'God, als U wilt dat ik ga, maak dan alstublieft de weg vrij.' God antwoordde! Ik bracht zeven jaar door in Torres, waar ik nieuwe vriendschappen opbouwde en nieuwe gemeenten stichtte.

Jaren later, tijdens een concert op Malekula, zag ik mijn oude leraar – degene die mijn boeken uit het raam had gegooid. Ze kwam naar me toe met tranen in haar ogen, gaf me een watermeloen en zei: 'Het spijt me wat ik tegen je heb gezegd.' Ze was ook zevendedagsadventist geworden! Ik ben nog steeds ouderling in de kerk. Ik blijf Gods liefde delen en nieuwe gemeenten stichten. Ik heb misschien gefaald op school, maar God had een plan voor me. Hij zegt ons in de Bijbel: 'Mijn plan met jullie staat vast – spreekt de Heer: Ik heb jullie geluk voor ogen, niet jullie ongeluk; Ik zal je een hoopvolle toekomst geven' (Jeremia 29:11, NBV). Die belofte geldt voor mij. En het is ook voor jou!

Je dertiende sabbat collecte van dit kwartaal helpt bij het ondersteunen van gezondheidsprojecten voor kinderen op de Salomonseilanden en Vanuatu. Bedankt voor je gulle gift!

Een leven in dienst van God

Fiji , 31 januari

Moape

Moape staat op met de zon. Zelfs op zijn 77^e is zijn ochtendroutine hetzelfde: voeten op de grond voor zonsopgang, een gefluisterd gebed en dan meteen naar zijn bureau. 'Ik ben graag de eerste op mijn werk,' zegt hij met een grijns. 'God verdient mijn beste uren.' Moape groeide op aan de ruige kust van Ra, Fiji. Zijn vader, een dominee, leerde hem visnetten te repareren, de vloer van de kapel te vegen en elke buur bij naam te noemen. 'Ik zag hoe mijn vader mensen diende,' herinnert Moape zich. 'Ik dacht: zo wil ik mijn leven doorbrengen.'

Zijn schooltijd bracht hem naar Fulton University College, een campus op een heuvel waar frangipanibomen de paden overschaduwden. Hij studeerde, bad en duwde zware rollers in de drukkerij voor studenten. Inkt bevleekte zijn vingers, maar hoop vulde zijn hart. Op een vrijdag knielde hij naast de houten preekstoel van de Suva-kerk en vroeg God tijdens de dienst om een partner. 'Stuur me een vrouw die van U houdt,' fluisterde hij. God antwoordde. Kort daarna trouwde hij met Mere, een vriendelijke corrector met wie hij drie dochters grootbracht. Het stel beloofde God te volgen waar Hij hen ook heen leidde. Hun eerste opdracht was bij de Trans-Pacific uitgeverij in Suva. Moape laadde 's ochtends papier, stelde de pers in en keek toe hoe de evangelieboekjes in nette stapels uitrolden.

Toen de manager hoorde dat Moape ervan droomde predikant te worden, schudde hij zijn hoofd. 'Blijf bij de pers,' drong hij aan. 'Elke bladzijde die je drukt, kan verder reizen dan welke preek ook.' De woorden raakten Moape diep. 'Ik realiseerde me dat een stille man als ik nog steeds hoop kon delen,' zegt hij. Moape werkte negen jaar in de drukkerij. Hard werken leidde tot promoties als machinist, voorman en financieel medewerker. Elke stap voelde als Gods zachte duwtje vooruit.

In 1978 vielen de persen stil. De vakbond sloot de fabriek en vroeg Moape om de boekhouding van Fulton College te verzorgen. Het gezin pakte hun dozen in en reed de berg op, in de verwachting weer een net studentenhuus te vinden. In plaats daarvan vonden ze een verweerd huisje met een lekkend dak en afbladderende muren. Mere barstte in tranen uit. 'Laten we teruggaan naar Suva,' smeekte ze. Moape sloeg een arm om haar schouders. 'We zijn hier niet voor troost,' zei hij zachtjes. 'We zijn hier voor de Heer.' Het echtpaar boende, schilderde en repareerde het huisje totdat het zonlicht op de schone muren danste. Na verloop van tijd werd het een gastenverblijf voor bezoekende leiders. 'God heeft ons slechtste huis in het beste veranderd,' zegt Mere graag met een lach in haar stem.

De jaren vlogen voorbij. Studenten kwamen om advies. Kinderen speelden onder mangobomen. En de grootboeken klopten tot op de laatste cent. Op een middag arriveerde een oud-student uit Tahiti in een stijlvol pak. 'Ik begin een bedrijf,' kondigde hij aan. 'Leid het voor me. Ik verdrievoudig je salaris en geef je een auto en een nieuw huis.' Het aanbod was aantrekkelijk, maar Moape aarzelde niet. Hij keek hem aan en zei vastberaden: 'Ik heb er al voor gekozen God te dienen tot mijn pensioen. Geld kan daar niets aan veranderen.' De bezoeker zuchtte, vouwde zijn plan op en vertrok de volgende dag uit Fiji. Zulke momenten versterkten Moapes geloof. 'Elke test deed me meer op God leunen,' zegt hij. Dagelijks gebed sterkte hem – 's ochtends vroeg naast een broodvruchtboom, 's middags in een leeg klaslokaal en 's avonds met zijn gezin rond een kleine petroleumlamp.

Eindelijk, na 52 jaar dienst, sloot Moape de kluis van de universiteit voor de laatste keer en liep hij door de vallende schemering naar huis. Hij was niet langer de snelle jongeman die papier in Suva laadde, maar zijn glimlach was breder. Mere ontmoette hem bij de deur, dochters en kleinkinderen verdrongen zich achter haar. Ze kookten cassave, zongen psalmen en vertelden verhalen tot diep in de nacht. Welke les geeft hij door aan jongere harten? Hij antwoordt zonder aarzelen en citeert een vers dat hij als jongen leerde: 'Vertrouw op de HEER met heel je hart, steun niet op eigen inzicht. Denk aan

Hem bij alles wat je doet, dan baant Hij voor jou de weg' (Spreuken 3:5-6). Vervolgens voegt hij zijn eigen eenvoudige uitdaging toe: 'Zet God op de eerste plaats – elke ochtend, bij elke keuze. Je kunt beginnen in een oud huisje of een lawaaierige drukkerij, maar Hij zal je precies brengen waar je moet zijn.'

De zon gaat onder boven Ra en kleurt de lucht oranje en goud. Morgen, voordat de eerste haan kraait, zal Moape weer opstaan – klaar, zoals altijd, om als eerste aan het werk te zijn voor Hem die hem de hele weg heeft geleid.

Een deel van een dertiende sabbatcollecte uit het eerste kwartaal van 2000 heeft bijgedragen aan de uitbreiding van de bibliotheek van Fulton Adventist College University. Dank voor je bijdrage aan de collecte van de dertiende sabbat dit kwartaal, waarmee we kindergezondheidsprojecten op de Salomonseilanden en Vanuatu steunen.

God heeft me nooit losgelaten

Fiji, 7 februari

Sera

Mijn naam is Sera en ik kom van de prachtige eilanden van Fiji. Ik ben tweedejaarsstudent onderwijs aan Fulton Adventist University College. Mijn reis hierheen was allesbehalve gemakkelijk. Ik groeide op in een gebroken gezin. Van jongs af aan moest ik voor mezelf zorgen. Er was niemand om op te leunen – geen vangnet. Het leven voelde als een strijd die ik alleen moest voeren. Op de middelbare school greep ik naar alcohol en roken. Het werd mijn ontsnapping, de enige troost die ik kende. Ik verviel week na week in dezelfde routine: werken, betaald worden en al mijn geld uitgeven aan dingen die me alleen maar pijn deden. Ik zat vast in een vicieuze cirkel die ik onmogelijk kon doorbreken. Mijn eerste wake-up call kwam toen ik dronken werd overvallen. Maar zelfs dat hield me niet tegen. Ik bleef terugvallen in dezelfde destructieve gewoonten. Toen kwam het auto-ongeluk.

Die nacht veranderde alles. Ik had kunnen sterven. Diep van binnen wist ik dat mijn overleving geen geluk was. Het ongeluk was een waarschuwing geweest om me te redden. Dat was in 2018, toen ik naar Fulton College kwam om bedrijfskunde te studeren. Maar ik kon niet omgaan met wat ik de vreemde overtuigingen van zevendedagsadventisten noemde. Ik maakte ruzie met mijn docenten. Uiteindelijk ben ik weggelopen. Ik dacht dat het makkelijker zou zijn om terug te keren naar mijn oude leven. Maar na de crash zakte ik weg in een depressie. Schuldgevoelens en suïcidale gedachten overspoelden me. En toch, zelfs in die duisternis, was er nog steeds een zacht stemmetje. Een gefluister: 'Het komt wel goed.' Ik wist het toen niet, maar nu geloof ik dat het de heilige Geest was.

Ik las mijn Bijbel niet en ging niet naar de kerk, maar ik ben nooit gestopt met bidden. Het was het enige wat ik nog had. Het was het enige geloof dat ik van jongs af aan had meegekregen: dat God luisterde. Mijn tante en oom, beiden adventist, hadden altijd geprobeerd me Gods licht te laten zien. Toen ik jonger was, nodigden ze ons tijdens de feestdagen uit op de oude campus van Fulton College. Ze dwongen ons nooit, maar moedigden ons gewoon zachtjes aan om Gods Woord zelf te verkennen. Terugkijkend waren ze een belangrijk onderdeel van mijn reis. Ze plantten het zaad. In het begin verzetten ik me. Mijn hart was hard. Mensen noemden me 'anti-adventist'. Ik herinner me dat ik vroeg: 'Waar in de Bijbel staat dat de sabbat op zaterdag valt?' Ik kon het niet accepteren. Maar langzaam, door Bijbelstudies, begonnen de dingen logisch te worden. Op een dag vroeg een predikant: 'Weet je iets over de wederkomst van Jezus?' Die vraag schokte me. Het was het keerpunt. Ik begon alles anders te zien.

Terugkeren naar Fulton College was niets minder dan een wonder. Ik had geen plan, geen geld en geen idee hoe ik mijn schoolgeld zou betalen. Ik zei gewoon: 'God, ik wil weer naar school.' De dag voordat ik terugkwam, boden mijn zus en haar man aan mijn schoolgeld te betalen. Ze zeiden: 'Je hoeft ons niet terug te betalen. We willen je alleen maar helpen om te beginnen.' God opende deuren. Na verloop van tijd zorgde Hij voor mijn studie, gaf Hij me leiderschapskansen en bracht Hij mensen in mijn leven die me naar de waarheid leidden. En het grootste wonder? Ik liet me dopen. Ik koos ervoor God te volgen – niet omdat iemand me dwong, maar omdat ik de waarheid zelf had gevonden. Het was niet makkelijk. Het spirituele leven kan zwaarder zijn dan het leven dat ik heb opgegeven. Maar het is het waard.

Vroeger dacht ik dat de wereld me vrede kon geven. Maar nu weet ik dat alleen God de diepste behoeften van het hart kan bevredigen. Tegenwoordig lees ik meer dan ooit in de Bijbel, neem ik gebed serieus en probeer ik mijn verhaal te delen met andere studenten, vooral met degenen die Gods liefde niet kennen. Fulton College is meer dan een school. Het is een plek waar studenten zoals ik waarheid, genezing en een doel kunnen vinden. Hier bereiden we ons niet alleen voor op een carrière,

maar ook op de eeuwigheid. Als ik één boodschap zou mogen delen, zou het deze zijn: 'Geef God nooit op. Ook al val je of verdwaal je, sta op. Blijf de richting ingaan die God je wil geven. Hij heeft mij nooit opgegeven. En Hij zal jou ook nooit opgeven.'

Een deel van de dertiende sabbatcollecte voor het vierde kwartaal van 2009 heeft bijgedragen aan de bouw van de nieuwe campus van Fulton Adventist University College. Dank voor je bijdrage aan de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal, waarmee we gezondheidsprojecten voor kinderen op de Salomonseilanden en Vanuatu ondersteunen.

Geroepen door de pijn heen

Fiji, 14 februari

Milo

Mijn naam is Milo en ik kom van de prachtige Samoa-eilanden in de Stille Zuidzee. Opgroeien was niet makkelijk voor me. Ik groeide op in een gezin waar liefde vaak verborgen zat achter pijn. Mijn vader worstelde met alcohol en vaak liepen kleine meningsverschillen uit op geweld. Ik herinner me hoe hij mijn moeder pijn deed om de kleinste problemen. Mijn broers, zussen en ik groeiden op in een sfeer van angst en verwarring. Het was niet alleen moeilijk – het brak iets in me. Naarmate ik ouder werd, stelde ik God vaak diepe vragen. ‘Is er een toekomst voor mij? Heb ik een doel?’ Ik bleef God vertellen dat ik klaar was om te luisteren, klaar om te volgen. Ik bad, huilde en smeekte om antwoorden. Maar het voelde alsof God zweeg. Ik werd boos en begon Hem de schuld te geven van alles wat er in mijn leven gebeurde.

Toch bleef iets me dichter bij Hem brengen. Ik begon op woensdag Bijbelstudies te volgen en op sabbat naar de kerk te gaan. Door dit alles heen werd mijn moeder mijn rots in de branding. Hoewel ze zelf ook pijn leed, bleef ze sterk en moedigde ze me altijd aan het juiste te doen. Ze had me vroeger niet toegestaan om naar kampen of kerkactiviteiten te gaan, maar nu gebeurde er iets onverwachts. Toen ze hoorde over het Jeugdcongres van 2024 in Samoa, zei ze: ‘Je moet gaan.’ Ik was verrast. Ze vertelde me dat dit congres mijn leven zou veranderen – dat het me een beter mens zou maken. Haar woorden raakten mijn hart en vanwege het diepe respect dat ik voor haar had, besloot ik me in te schrijven.

Voordat het congres begon, begon ik weer te bidden. Deze keer vroeg ik God om een teken. Ik moest weten of Hij echt een roeping voor me had. Tijdens een sessie vroeg de presentator of iemand zich vrijwillig wilde aanmelden voor een jaar zendingswerk. Op dat moment voelde ik iets krachtigs in mijn hart. Ik wist dat het God was. Hij sprak eindelijk tot me. Ik schreef me in voor zendingswerk. Toen besepte ik dat al die jaren van stilte geen afwijzing waren. God had me voorbereid. Maar net toen alles op zijn plek leek te vallen, sloeg het onheil toe. Vlak voordat ik naar Fulton College zou reizen voor een zendingstraining, overleed mijn broer. We waren ons hele leven samen geweest en plotseling was hij weg. Het voelde alsof er een mes dwars door mijn hart was gegaan. Ik was verpletterd. Ik had geen hoop meer. Ik had het gevoel dat ik gefaald had omdat ik er niet voor hem was geweest. Ik voelde me volkomen nutteloos. Mijn moeder kwam me opnieuw te hulp. Zelfs in haar eigen pijn herinnerde ze me aan de roeping die God in mijn leven had gelegd. Haar woorden gaven me weer kracht. Ik voelde de heilige Geest in me werken, me leiden, me opbeuren wanneer ik mezelf niet meer kon dragen.

Nu wil ik met iedereen praten die misschien iets pijnlijks of onzekers doormaakt. Geef niet op. De vijand wil dat je hopeloos, gebroken en verloren blijft. Maar God werkt nog steeds, zelfs in de stilte. Hij bereidt je voor op iets groters. Blijf bidden, blijf geloven en blijf luisteren. Gods roeping komt misschien niet wanneer je het verwacht, maar wanneer het gebeurt, zul je het weten. En je zult er nooit spijt van krijgen dat je ‘ja’ tegen Hem hebt gezegd. Jezus zei ooit: ‘Gelukkig wie vanwege de gerechtigheid vervolgd worden, want voor hen is het koninkrijk van de hemel’ (Matteüs 5:10). Houd je vast aan die belofte. God zorgt voor zijn volk.

Een deel van de dertiende sabbatcollecte in het eerste kwartaal van 2013 heeft geholpen bij het verstrekken van 15.000 Bijbels en leesgidsen op eilanden in de Stille Zuidzee, zodat mensen zoals Milo meer over Jezus konden leren. Bedankt voor je dertiende sabbatcollecte dit kwartaal, waarmee je gezondheidsprojecten voor kinderen op de Salomonseilanden en Vanuatu ondersteunt.

Een huis om te aanbidden

Fiji, 21 februari

Alice

Mijn naam is Alice en ik kom van de Salomonseilanden. Ik heb jarenlang als docent op een middelbare school gewerkt, maar werk nu als freelance docent en onderzoeker. Ik vind het geweldig om jeugdprogramma's te organiseren en betrokken te zijn bij mijn gemeenschap. En in alles wat ik doe, voel ik een diepe dankbaarheid voor de plek die mijn geloof heeft gevormd: het Pacific Tertiary Evangelistic Centre, ofwel PTEC. PTEC is meer dan alleen een gebouw. Het is een spiritueel thuis voor jongeren uit de Stille Oceaan die in Suva, Fiji, studeren. Het begon allemaal met een droom.

Begin jaren 2000 trokken onze studentengemeenschapsgroepen elk weekend van de ene naar de andere plek voor bijeenkomsten. We gebruikten collegezalen van de universiteit of gemeenschapszalen. We vervoerden zware muziekinstrumenten en geluidsinstallaties in taxi's. Soms rekenden chauffeurs extra voor de lading. Andere keren trotseerden we de regen met bloemenvazen, avondmaalsgerei en tafelkleden onder paraplu's of plastic zeilen. 'Elke sabbat was een avontuur,' zei een van onze leden ooit met een glimlach. 'We wisten nooit of de ruimte volgeboekt zou zijn of dat we nat zouden worden tijdens onze reis.'

We stonden voor veel uitdagingen: ruimtegebrek, beperkte boekingsuren en slecht weer, waardoor onze programma's vaak verstoord werden. Maar meer dan de fysieke belasting verlangden we naar een plek die we de onze konden noemen: een veilige, gastvrije plek waar jonge adventistische studenten samen konden komen, groeien en vrij bidden. Kerkleiders zagen de noodzaak en baden om een oplossing. De visie was duidelijk: bouw een centrum vlakbij de universiteiten in Suva. Een plek waar studenten gevoed, bekrachtigd en aangemoedigd zouden worden om ambassadeurs voor Christus te worden, waar hun studie hen ook naartoe bracht. Het was niet makkelijk, maar vele handen en harten maakten het mogelijk. Ik herinner me de namen nog steeds: meneer Joe Talemaitoga, predikant en mevrouw Kaufononga, meneer en mevrouw Vakamocea, meneer en mevrouw Senibulu, meneer en mevrouw Barry Ilaisa, meneer en mevrouw Semi Duaibabe, meneer Clayton Kuma, Jone Koroisovau, meneer Jon Orton en meneer Bhupen. Ieder van hen speelde een rol, of het nu ging om leiderschap, bemoediging of trouwe giften.

Toen kwam er een doorbraak: de dertiende sabbatcollecte voor het derde kwartaal van 2006. De leiders van de Adventkerk kozen ons project en leden over de hele wereld gaven gul. Die collecte legde de basis voor onze toekomst. Met de fondsen werd het land aan Grantham Road 7 in Suva veiliggesteld. Na verloop van tijd verrees het gebouw – een nieuw thuis voor erediensten en bediening.

Nu staat PTEC bekend als een levendige geloofsgemeenschap. We staan bekend om onze eigentijdse koorbediening, die vreugde en betekenis brengt door middel van muziek. Het IMPACT Outreach-team bezoekt regelmatig lokale gemeenschappen om te dienen en te delen. De Adventist Students Association (ASA) creëert een ruimte waar studenten leiding kunnen geven en kunnen groeien in hun geloof. Maar meer dan de programma's, maken de mensen PTEC tot wat het is. Velen hebben hier hun roeping gevonden. Anderen hebben er levenslange vriendschappen gesloten. Sommigen, zoals Sandra Dausabea van de Salomonseilanden, zeggen dat PTEC hun leven heeft veranderd. 'Het hoogtepunt van mijn spirituele leven vond plaats in de PTEC-kerk met de PTEC-familie,' vertelde Sandra. 'Het zal altijd PTEC blijven. God is trouw en goed.'

Bij PTEC worden studenten ondersteund op hun spirituele reis. Ze leren leiding te geven, te dienen en hun geloof vol vertrouwen te delen. Ze krijgen rollen en verantwoordelijkheden die hen vormen – niet alleen als kerkleden, maar ook als toekomstige leiders. Voor ons is dit gebouw meer dan beton en hout. Het is een levend getuigenis van geloof, vrijgevigheid en eenheid. Een herinnering dat we niet alleen

staan in deze missie. Ik wil de wereldkerk bedanken. Jullie giften hebben een plek gecreëerd waar jongeren een doel en verbinding vinden. Je hebt meer dan een kerk helpen bouwen – je hebt een huis helpen bouwen. God heeft ons gezegend met verschillende gaven. Laten we ze gebruiken met dankbaarheid, nederigheid en een warm hart voor de zending. Ja, er kunnen tijden van verdriet of mislukking zijn. Maar moge de gouden draad van Gods liefde ons allen verbinden – en moge zijn licht blijven schijnen in de levens die we raken, waar we ook gaan.

Een deel van de dertiende sabbatcollecte voor het derde kwartaal van 2009 heeft bijgedragen aan de bouw van het Pacific Tertiary Evangelistic Centre (PTEC). Dank voor je bijdrage aan de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal, waarmee we kindergezondheidsprojecten op de Salomonseilanden en Vanuatu zullen ondersteunen.

Van Fiji naar de frontlinies

Fiji, 28 februari

Jordan

Het begon allemaal met een vuur in mijn hart, een roeping die ik niet kon negeren. In 2023, nadat ik mijn verhaal in een podcast had gedeeld, geloofde ik dat ik op de drempel stond van iets groots. Slechts enkele maanden later studeerde ik af in de theologie, vol hoop en enthousiasme om te dienen waar God me ook zou sturen. Mijn eerste sollicitatie was bij de Tonga Mission naar aanleiding van een vacature voor een functie als pastoraal werker. Toen ik twee weken later een positief antwoord kreeg, was ik helemaal enthousiast en bad ik vol vertrouwen, in de overtuiging dat dit het was – mijn eerste officiële zendingspost. Maar net zo snel als de deur openging, sloot hij zich weer. De missie herzag haar besluit en ik was niet langer nodig. Ik solliciteerde naar zendingsfuncties bij andere adventistische organisaties, maar niets werkte. Ik raakte ontmoedigd. Ik voelde me onzichtbaar en vergeten. Maar toen veranderde een stil woord van wijsheid alles.

Een van mijn voormalige leraren, Dr. Tabua Tuima, keek me in de ogen en zei: ‘Begin je bediening op Fiji voordat je de wereld in trekt.’ Zijn woorden schoten wortel in mijn hart. Niet lang daarna kwam ik de predikantenleider van de Fiji-missie tegen. Hij moedigde me aan een formeel verzoek in te dienen bij het zendingskantoor. Met een nederig hart diende ik een eenvoudig cv in, waarin ik mijn verlangen uitsprak om te dienen onder moedertaalsprekers van het Fijisch en te werken in de communicatie. Eind maart 2024 opende God een deur die ik niet had verwacht. Ik werd aangesteld om leiding te geven aan drie gemeenten in de stad. Ik had geen titel of salaris – alleen een roeping, een bereidwillig hart en een missie.

Vanaf dag één stond ik voor grote uitdagingen. De taalbarrière was een berg die ik moest beklimmen. Ik moest snel leren hoe ik vloeiend in het Fijisch kon preken, bidden en dienen. Op een dag bekende de vrouw van een ouderling in stilte: ‘Sommige van onze leden vinden het lastig dat onze nieuwe predikant in het Engels preekt.’ Anderen vroegen zich af waarom de zending iemand zo jong had gestuurd. Ik was pas 22. De woorden raakten me diep, maar ik liet me er niet door definiëren. Ik bleef. Ik bad. Ik hield vol. Mijn schema was druk. De sabbatten waren een marathon: sabbatschool in de ene gemeente, kerkdiensten in de andere en adventistische jongeren in de derde. Doordeweekse dagen waren gevuld met gebedsbijeenkomsten, jeugdprogramma's en kleine groepen. Maar er gebeurde iets moois te midden van alle drukte: ik begon mijn mensen te begrijpen. Hun taal werd mijn taal. Hun vertrouwen werd mijn beloning.

Toen, in mei, ontvouwde zich een nieuw hoofdstuk. Ik werd uitgenodigd om de Coast to Coast Breakfast Show van onze kerk te presenteren op Hope FM Fiji. In het begin was ik vreselijk nerveus. Ik struikelde over woorden, rommelde met apparatuur en vocht tegen de uitputting van de late dienst. Negatieve berichten kwamen binnen via sms'jes en e-mails. Maar ik gaf niet op. Ik studeerde. Ik luisterde. Ik groeide. Langzaam werd mijn stem vertrouwd, niet alleen op Fiji, maar ook over de hele wereld. Op de radio deelde ik getuigenissen, verdiepte ik me in kerkelijke principes, legde ik Bijbelteksten uit en moedigde ik luisteraars aan. Buiten de radio vocht ik tegen een persoonlijke storm.

Ik had geen inkomen, maar voelde toch de verantwoordelijkheid om anderen te helpen. Ik steunde de opleiding van mijn 16-jarige zus en bood dezelfde kans aan mijn nicht, die door tegenslag van school was gegaan. Ik beloofde hun schoolgeld drie trimesters te betalen, in het vertrouwen dat God zou voorzien. Het was moeilijk, maar ik heb nooit honger geleden. Mijn ouderling gaf me liften en soms stopte hij me een klein cadeautje toe. Ik ben zijn stille vrijgevigheid nooit vergeten. Zelfs mijn enige vrije dag – maandag – was niet van mij. Ik bracht die door met vrijwilligerswerk in een bejaardentehuis, biddend dat God me nederigheid zou leren. En dat deed Hij, door de gerimpelde

handen en wijze ogen van degenen die ik diende. Later schreef ik me in voor een cursus basisgebarentaal, die ik zes maanden lang twee keer per week volgde. Ik studeerde af in november 2024, dezelfde maand dat ik het schoolgeld voor beide meisjes betaalde. Een wonder, werkelijk.

Nu ben ik in Oost-Java, Indonesië, ver van huis, maar toch precies waar God me hebben wil. Ik geef Engels op een school en begeleid studenten naar een christelijke leefstijl op een plek waar het openlijk verkondigen van Jezus niet welkom is. Ik worstel. Ik voel me alleen. Er is geen kerk te bekennen. Toch word ik er elke dag aan herinnerd: dit is jouw zendingsveld. Ik klamp me vast aan de waarheid dat Jezus mijn constante metgezel is, mijn beste Vriend. Ik voel me vereerd deel uit te maken van het 'Ik ga'-initiatief:

- **Ik ga naar mijn familie:** God verhoorde mijn gebeden en bevrijdde mijn moeder van haar verslaving.

- **Ik ga naar mijn buurman:** Ik heb mijn nicht geholpen weer naar school te gaan.

- **Ik ga naar mijn werk:** Ik heb mijn stem en tijd aangeboden om te dienen via de media en door te schrijven.

- **Ik ga tot het einde van de wereld:** En nu dien ik in een land waar ik zijn naam niet vrijuit kan spreken, maar waar ik hem wel moedig kan uitdragen.

Dit is mijn reis van geloof, dienstbaarheid en overgave. Van Fiji tot Oost-Java – God heeft me elke stap van de weg geleid.

Een deel van de dertiende sabbatcollecte uit eerdere jaren heeft bijgedragen aan de ondersteuning van Hope Channel televisie en Hope FM Radio in de Stille Zuidzee. Bedankt voor je bijdrage aan de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal, waarmee we kindergezondheidsprojecten op de Salomonseilanden zullen ondersteunen.

Nieuwe hoop

Fiji, 7 maart

Mereseini

In het hart van Suva, Fiji, staat de Hope Clinic symbool voor transformatie. De kliniek, opgericht met de steun van een collecte op de dertiende sabbat, biedt meer dan alleen medische zorg – het is een reddingslijn. Voor velen is het een plek waar gebroken lichamen en vermoeide harten herstel vinden. Een van de mensen die genezing vond, was een 53-jarige vrouw genaamd Mereseini. Jarenlang had Mereseini last van hoge bloeddruk. Ze bezocht artsen, nam haar medicijnen trouw in en volgde de instructies op. Maar de waarden verbeterden nooit. De vermoeidheid bleef. Haar kracht nam langzaam af. ‘Ik voelde me vastgelopen,’ herinnerde ze zich. ‘Niets hielp.’

Op een dag, gedreven door nieuwsgierigheid en hoop op verandering, liep Mereseini de deuren van de Hope Clinic binnen. ‘Ik wist niet wat ik kon verwachten,’ zei ze. ‘Ik wilde me gewoon beter voelen.’ Binnen ontmoette ze personeel dat niet alleen symptomen behandelde – ze luisterden, moedigden aan en gaven voorlichting. Onder hen was Dr. Akuila, wiens kalme zelfvertrouwen haar moed gaf. Hij legde uit hoe natuurlijke, simpele veranderingen in haar levensstijl haar lichaam konden helpen herstellen. ‘Geen zout, geen vlees, geen bewerkt voedsel,’ zei hij zachtjes. ‘Eet wat er uit de grond groeit. Je lichaam kan herstellen, maar het heeft jouw hulp nodig.’ Mereseini knikte en nam elk woord in zich op. Het klonk zwaar, maar er roerde zich iets in haar. Ze voelde zich gezien. Ze voelde hoop.

Vastbesloten om het te proberen, ging ze naar huis en ruimde haar voorraadkast op. Het zoutvaatje ging als eerste. Daarna volgden het vlees, de witte rijst, de cassave en de taro. In plaats daarvan vulde ze haar keuken met zoete aardappelen, bakbananen en bladgroenten. Toen kwam de echte uitdaging. Dr. Akuila stelde tiendaagse watervasten voor – alleen water, met citroen ter ondersteuning. De meesten zouden aarzelen, maar Mereseini keek naar haar spiegelbeeld en zei hardop: ‘Ik ga dit doen. Niet voor iemand anders – voor mezelf.’ Ze begon de vasten rustig, zonder ophef of geklaag. Bij elke maaltijd glipte ze naar haar kamer terwijl haar kinderen aan tafel zaten. ‘Ik heb hun eten gekookt zoals gewoonlijk,’ zei ze, ‘maar ik gebruikte die tijd om te bidden. Ik vroeg God me hier doorheen te helpen.’

De dagen verstreken. Haar kinderen begonnen het te merken. ‘Mam, je valt te veel af,’ zei een van hen met bezorgdheid in zijn stem. ‘Je moet eten.’ ‘Dat zal ik doen,’ antwoordde ze zachtjes. ‘Alleen nu nog niet. Ik ben er bijna.’ Mereseini voelde zich sterker dan ze in maanden was geweest, dus zette ze door. ‘Ik had geen honger,’ herinnerde ze zich. ‘Ik voelde me niet zwak. Ik maakte het huis schoon, liep rond en bad. Het voelde alsof God me droeg. Ik vastte vroeger een dag en telde de uren tot ik kon eten,’ lacht ze. ‘Maar deze keer was het anders. Deze keer had ik een doel.’

Op de laatste dag van haar vasten keerde Mereseini terug naar de kliniek. De verpleegsters keken haar verbaasd aan. Ze glimlachte en liet haar testresultaten voorlezen. Een voor een controleerden ze haar gewicht, hartslag en bloeddruk. Alles was normaal. ‘Ik heb mijn medicijnen tijdens het vasten niet één keer ingenomen,’ vertelde ze hun. ‘En sindsdien heb ik ze ook niet meer nodig gehad.’ Mereseini hoefde haar medicijnen niet meer in te nemen. Haar dieet is nu een bewuste keuze: geen zout, vlees of bewerkt voedsel. Ze eet zoete aardappelen, bakbananen, groenten en fruit. De transformatie heeft elk aspect van haar leven beïnvloed.

‘Ik ga weer naar de kerk,’ zei ze. ‘Ik haal mijn kleinkinderen op van school. Ik loop zonder me moe te voelen. Ik leef weer.’ Ze spreekt met stille zekerheid, niet alleen over haar eigen genezing, maar ook over de lessen die ze heeft geleerd. ‘We moeten verstandig kiezen wat we eten,’ zegt ze. ‘God gaf ons voedsel om ons te genezen, niet om ons kwaad te doen. Ik vertel mensen niet wat ze moeten doen,

maar ik heb dit zelf meegemaakt. Ik heb gezien wat er gebeurt als we op God vertrouwen en goed voor ons lichaam zorgen.'

Hope Clinic gaf Mereseini meer dan alleen informatie – het gaf haar een nieuwe manier van leven. Een pad dat ze elke dag met trots bewandelt. Haar verhaal herinnert ons eraan dat ware genezing vaak begint wanneer we bereid zijn te luisteren, te geloven en te veranderen. 'Hoop is echt,' zegt ze. 'En ik vond het toen ik door die deur liep.'

Een deel van de dertiende sabbatcollecte voor het tweede kwartaal van 2016 heeft bijgedragen aan de bouw van de Hope Clinic in Fiji, waar Mereseini aanwezig was. Bedankt voor je bijdrage aan de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal, waarmee we kindergezondheidsprojecten op de Salomonseilanden en Vanuatu zullen ondersteunen.

Noot van de redactie:

Langdurig vasten mag alleen onder begeleiding van een medisch professional worden gedaan.

Het evangelie naar de jungle brengen

Papua Nieuw Guinea, 14 maart

Andrew

Diep in het weelderige, ruige hart van Papoea-Nieuw-Guinea hoorde een jongeman, Andrew, een roeping die zijn leven voorgoed zou veranderen. Geboren in een christelijk gezin, groeide Andrew op met verhalen over Gods liefde. Maar alles veranderde op de dag dat dominee Tom Carawah in zijn dorp arriveerde. Met ontroerende boodschappen over Jezus' wederkomst en de waarheid van de sabbat wekte de dominee Andrews nieuwsgierigheid. Hij bezocht elke bijeenkomst, verlangend om meer te begrijpen over de Bijbel en de God die gewone mensen roept om buitengewone dingen te doen. Al snel was Andrew actief in de lokale adventistische gemeenschap. Twee jaar lang bestudeerde hij de Schrift met groeiende passie. Zijn hart brandde van verlangen om meer te doen dan alleen geloven – hij wilde leiden, prediken en dienen.

Toen opende God een deur. De districtsvoorzitter van de lokale adventistische gemeenten zag potentieel in Andrew en bood aan hem naar een lekentraining te sturen. Als hij akkoord ging, zou hij vrijwillig predikant worden in een van de afgelegen gebieden van het land. Andrew zei 'ja' – en begon aan een leven vol uitdaging, geloof en wonderen. Andrews missie voerde hem diep de jungle in. Sommige dorpen waren zo afgelegen dat het drie dagen lopen, rivieren oversteken en in de bush slapen kostte om ze te bereiken. Hij ploeterde erdoorheen, gedreven door één missie: het goede nieuws van Jezus verkondigen. Maar de uitdagingen waren niet alleen fysiek.

'Er waren tijden dat ik dagen doorbracht met dorpelingen, biddend en onderwijzend,' zei Andrew. 'Sommigen accepteerden, anderen wezen het af. Ik leerde door te gaan en nooit op te geven.' De geestelijke tegenstand was reëel. Sommige gemeenschappen stonden wantrouwend tegenover adventisten, en Andrew kreeg soms te maken met harde woorden en een vijandige houding. Maar hij zette door, getroost door de levens die veranderden. Hij zag zieken genezen, harten geopend en de waarheid wortel schieten op de meest onwaarschijnlijke plekken. Het leven als junglezendeling was niet alleen zwaar, het was vaak hartverscheurend. Er waren dagen dat Andrew en zijn vrouw geen eten, geld of hulp hadden. In een week hadden ze geen enkele maaltijd. Zittend in hun eenvoudige zendelingenhuis in de jungle, wendden ze zich tot hun laatste bron van kracht: aanbidding. Ze begonnen te zingen. Midden in hun gezang verscheen er een vreemdeling. 'Hij vroeg ons om naar buiten te kijken,' herinnert Andrew zich. 'We vonden geen eten. Wat we wél vonden, was geld. God had voorzien.' Zulke momenten werden de pijlers van Andrews geloof.

In 2012 opende God een nieuwe deur. Dankzij de sponsoring van een Australische adventistische piloot schreef Andrew zich in bij de Omaura Adventist School of Ministry. Hij herinnert zich dat de instelling toen veel kleiner was, maar net als nu een belangrijk doel diende. Andrew volgde een jaar lang een opleiding, waarbij hij leerde hoe hij Bijbelse waarheden en praktische vaardigheden kon delen, voordat hij werd toegewezen aan een kerk met meer dan 200 leden. In slechts één jaar leidden zijn inspanningen tot 120 dopen en de bouw van een gloednieuwe kerk. Het meest onvergetelijke moment voor Andrew kwam echter tijdens PNG for Christ, een landelijke evangelisatiecampagne met de voorzitter van de Generale Conferentie, Ted Wilson. In een afgelegen jungledorp hielp Andrew nederig 874 nieuwe leden te dopen in de eeuwige familie van God.

Deze levensveranderende ervaring verdiepte Andrews roeping. Een paar maanden later gaf God hem opnieuw de kans zijn geestelijk leiderschap te ontwikkelen. De Adventkerk in Papoea-Nieuw-Guinea sponsorde Andrew om terug te keren naar de Omaura Adventist School of Ministry voor een vervolgopleiding. Hij bereidt zich voor op welke missie hem ook te wachten staat – of het nu een paadje in de jungle is of een straat in de stad. 'Ik heb mijn hart voorbereid om te gaan waar God me

ook heen stuurt,' zegt Andrew vastberaden. 'Waar ik ook ga, er is altijd een zegen in het doen van Gods werk.'

Jouw gulle gift voor de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal zal de Omaura Adventist School of Ministry helpen mannen en vrouwen toe te rusten om het goede nieuws in Papoea-Nieuw-Guinea te delen. Dank voor je trouwe gift.

Straatprediker

Papua Nieuw Guinea, 21 maart

Peter

Peter vroeg zich vaak af wat Gods plan voor zijn leven was. Als kind leerden zijn ouders, zowel basisschoolleraars als christenen, hem over God en hoe te bidden. Als tiener echter beïnvloedden zijn vrienden hem tot dingen die hem van God afleidden. Later, toen Peter volwassen was, woonde hij alleen aan de kust. Hij begon God te vragen waarom Hij hem daarheen had geleid. Zeven maanden lang bad hij herhaaldelijk: ‘Wat is uw plan voor mijn leven?’

Op een vrijdag besloot Peter te vasten als te bidden. In plaats van die dag op eten te vertrouwen, concentreerde hij zich volledig op het zoeken naar God. Hij verlangde naar een duidelijk antwoord. Rond zonsondergang zag hij drie jongemannen over straat lopen. Hij voelde een stem in zijn hart fluisteren die hem aanspoorde naar hen toe te gaan. Hij gehoorzaamde de ingeving en stelde zich aan hen voor. ‘Wij zijn straatpredikers,’ zei een van de mannen. Peter hoorde dat ze Thomas, George en Junior heetten. Het waren evangelisten die zich geroepen voelden het evangelie te delen in de kustplaatsen. Peter zag hen dagelijks prediken – op straat, op de markt, waar ze maar een publiek konden vinden.

Op zaterdagavond vroeg Peter God opnieuw om zijn plan te onthullen. Hij viel in slaap met zijn Bijbel op zijn borst en stelde zich voor dat een engel zijn hand pakte en het boek Matteüs 10 opsloeg. Toen Peter wakker werd, sloeg hij Matteüs 10 op en las over de wonderbaarlijke dingen die Jezus door zijn leerlingen deed toen ze besloten Hem te volgen. Peter bleef het herlezen. Toen hoorde hij dezelfde zachte stem zeggen: ‘Dit is mijn plan voor je.’ Verrast viel Peter op zijn knieën en riep: ‘Wie ben ik, God, dat U mij roept?’ Hij dankte God voor zijn duidelijke antwoord. Net als de leerlingen in Matteüs 10 wist hij dat hij geroepen was om Jezus te volgen en van stad tot stad te prediken als straatevangelist.

Kort daarna liet Peter zich dopen en steunde hij de drie predikers in hun missie. Hij reisde met hen mee, droeg hun tassen en predikte naast hen op straat. Een jaar later volgde Peter een twee maanden durende training, waarin hij leerde hoe hij als leek de geloofsovertuigingen van de Adventkerk kon delen voor de zending in Zuidwest-Papoea. Een van zijn eerste opdrachten bracht hem naar een afgelegen dorp in het regenwoud, waar hij drie dagen te voet naartoe moest. Hij liep door hevige regen, sliep in de bush en overleefde op koekjes. Midden in het regenwoud arriveerde hij bij een kleine adventistische kerk. Een vrouw van middelbare leeftijd die de gemeente had bediend, vertelde hem dat ze geen predikant hadden. De kerk bestond al 25 jaar en had er lang voor gebeden. Ze vroeg Peter of hij wilde helpen. Peter stemde toe en diende een jaar lang als vrijwillig leider. Tijdens zijn bediening bleef hij bidden voor Gods volgende stap in zijn leven. Hij had de indruk dat het tijd was om naar een pastorale school te gaan.

Peter kwam op een vrijdagavond thuis en trof daar een kerklid aan dat op hem wachtte. Het lid gaf hem een bon waaruit bleek dat zijn schoolgeld was betaald. Hij zou de Omaura Adventist School of Ministry volgen. In Omaura leert Peter vaardigheden om kerken te helpen groeien, zowel fysiek, mentaal als spiritueel. Hij kijkt ernaar uit om tuinieren en timmeren te gebruiken om leden te leren hoe ze in hun eigen onderhoud kunnen voorzien en voor weduwen en wezen kunnen zorgen. Hij vindt de Hebreeuwse les moeilijk, maar gelooft dat hij met Gods hulp kan slagen. ‘Met God,’ zegt hij, ‘is alles mogelijk.’ Hoewel hij niet weet wat zijn volgende opdracht zal zijn, is Peter vastbesloten om Hem te volgen die hem naar Omaura leidde. ‘Ik zal altijd zijn stem volgen.’

Je gulle gift voor de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal zal de Omaura Adventist School of Ministry helpen mannen en vrouwen toe te rusten om het goede nieuws in Papoea-Nieuw-Guinea te delen. Dank voor je trouwe gift!

De man met één been

Papua Nieuw Guinea, 28 maart

Sam

Sam woonde in een buurt waar drugs, afpersing, prostitutie en diefstal veel voorkwamen. Dus begon hij al op jonge leeftijd alcohol te drinken, drugs te gebruiken en bracht hij het grootste deel van zijn tijd op straat door. Op 15-jarige leeftijd sloot hij zich aan bij een bende. Hij begon mensen te beroven, te stelen en gestolen goederen te verkopen. Al zijn slechte daden brachten hem en zijn gezin veel problemen. Zijn vrouw en familie probeerden hem naar de kerk te krijgen, maar hij was niet geïnteresseerd.

Op 19 mei 1995 werd hij in zijn rechterbeen geschoten door de politie, die een einde probeerde te maken aan zijn criminele activiteiten. Hij verloor zijn been en wist dat hij, als hij was gestorven, niet klaar zou zijn geweest om zijn Schepper te ontmoeten. Dus besloot hij te veranderen. Niet lang daarna bracht hij echter een week door met andere jongeren, waar hij alcohol dronk en drugs gebruikte. Om drie uur 's nachts was hij stomdronken en luisterde hij met zijn oordopjes naar popmuziek. Midden in de afspeellijst kwam het nummer 'Jesus Take the Wheel' van Carrie Underwood. De woorden raakten Sam en met tranen in zijn ogen verliet hij de groep. Dat refrein bleef in zijn hoofd rondzingen en leidde tot zijn bekering. Hij vertelde het echter aan niemand.

De volgende vrijdag bleef een stem tegen hem zeggen: 'Ga morgen naar de kerk.' Hij stond op sabbatochtend op en vertrok in zijn gebruikelijke kleren, zodat zijn vrouw niet zou weten waar hij heenging. Voordat hij de kerk binnenging, trok hij sabbatkleiding aan. Die sabbat was 25 november 2013. Toen zijn vrouw ontdekte dat hij Jezus had aangenomen, zijn leven had veranderd en naar de kerk ging, was ze erg blij. Sam werd op 19 april 2014 gedoopt en werd lid van de adventkerk in Popondetta.

Sam werd zendeling en in 2024 leidde hij een pas opgerichte gemeente in Popondetta met zeven nieuwe kerkplantingen. In 2025 begon hij met een opleiding aan de Omaura Adventist School of Ministry in de Oostelijke Hooglanden om zich voor te bereiden op zijn verdere bediening. Sam zegt dat hij 'erg dankbaar is dat hij leeft en vrij is.' Veel van zijn voormalige vrienden zijn dood en anderen zitten lange gevangenisstraffen uit. Dankzij Sams getuigenis hebben ook veel van zijn oude vrienden Jezus aanvaard, hun leven hebben veranderd en zich hebben aangesloten bij de zevendedagsadventisten. Hij is een zeer gerespecteerd christen, en zelfs benedeelden die Jezus niet hebben aanvaard, respecteren hem – zijn woord heeft veel gewicht bij hen. Het was dan ook passend dat Sam werd benoemd tot hoofd beveiliging van de PNG for Christ-bijeenkomsten in Popondetta.

Afgezien van een paar geweerschoten achter in de menigte op een avond, waren er geen problemen. Op de avond dat de oproep werd gedaan om Christus als Redder te aanvaarden, hoorde men een bendelid tegen zijn vrienden zeggen: 'Ik weet niet wat jullie gaan doen, maar ik ga naar voren om Christus te aanvaarden.' Zijn vrienden antwoordden: 'Wij gaan met je mee.'

Op de laatste avond van het programma ontmoette dominee Don Fehlberg, voormalig senior pastor voor Aboriginal en Torres Strait Islander Ministries in afgelegen gebieden van de Australian Union Conference, die in Popondetta sprak, een man die Ronnie heette. Ronnie vertelde dominee Don dat hij tijdens de bijeenkomsten gedoopt was. Hij vertelde hem dat hij een behoorlijk zwaar leven had gehad, en toen, wijzend naar Sam, zei hij: 'Ik was bij hem.' Dominee Don, die Sams verhaal al had gehoord, vertelde Ronnie dat hij het begreep. Nu werken Sam en Ronnie samen om zielen voor Jezus te winnen. Ze vormen een krachtig team, gezegend door de heilige Geest.

‘Terugkijkend ben ik mijn zevendedagsadventistenfamilie enorm dankbaar,’ zegt Sam. ‘Ze waren bereid anders te zijn, om volgens de principes van de Bijbel te leven. Ik ben hen meer gaan respecteren dan wie dan ook in de bende. Bovenal dank ik God dat Hij me de beste manier van leven heeft geleerd.’ God heeft Sam niet alleen geholpen zijn leven te veranderen en een leven te leiden dat Jezus verheerlijkt, maar Hij gebruikt Sam ook op een machtige manier om mensen tot Jezus te leiden. Hij heeft 95 mensen voorbereid op de doop in Papoea-Nieuw-Guinea voor Christus! Sam besluit: ‘Moge dit verhaal een broeder zoals ik zegenen en bemoedigen. Hoe slecht je ook bent, God houdt nog steeds van je en zorgt voor je.’

Je gulle gift voor de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal zal de Omaura Adventist School of Ministry helpen mannen en vrouwen toe te rusten het goede nieuws in Papoea-Nieuw-Guinea te delen. Dank voor je trouwe gift.

Noot:

De oorspronkelijke versie van dit verhaal van Don Fehlberg werd gepubliceerd in de Adventist Record van 28 maart 2025, het officiële nieuwsmagazine van de Adventkerk in de Stille Zuidzee. Bewerkt met toestemming.